

El nostre Sgt. Pepper's

El paradís de les paraules és el nostre *Sgt. Pepper's*. La nostra llegenda del temps. Almenys així és com alguns ho veiem, i a més sense tripis ni febre. Qui estigui disposat a creure'ns, que continuï llegint i ens segueixi al desert.

En el regne de la imaginació

Els **Beatles** van refugiar-se en un acolorit club de cors solitaris per crear en total llibertat un àlbum rupturista. Amb un mecanisme similar, **Carles Dénia** s'ha refugiat en els versos dels poetes andalusins, aixecats sobre un món de jardins ensorrats i traduïts per **Josep Piera**. I amb els somiadors poetes andalusins, que ja no aspiren a cap premi literari ni necessiten cap reconeixement, el músic ha pogut trencar les convencions dels estils musicals.

El so artesà

Els **Beatles** van passar-se mesos als estudis d'Abbey Road experimentant amb el so i provant tota mena de tècniques d'enregistrament -el primer disc l'havien fet en poques hores-. El resultat: detallets per aquí i per allà, tot tan ben posat i tan estudiat que és gairebé impossible de dur-ho als escenaris. I **Dénia** ha seguit el mateix camí amb el mateix resultat: riu-te'n tu del so ECM.

Àlbums rodons

No sé si el dels **Beatles** va ser el primer àlbum conceptual de la història. En tot cas sí que va ser dels primers treballs que van plantejar dificultats serioses a les emissores de ràdio. No hi ha gaires tornades, i sí moltes transicions i girs sorprenents. Una peça et condueix a l'altra agafat de la mà, la darrera nota de "Sgt Pepper's Lovely Hearts Club Band" és la primera de "With a Little Help of my Friends". De la mateixa manera, per exemple, "Valencians, quin goig el vostre", que podria funcionar com el senzill rítmic, radiable i emblemàtic d'*El Paradís*, no es tanca als tres minuts, sinó que la guitarra sense trasts d'**Efren López** es queda en primer pla, en un cop de geni, i segueix evolucionant fins a desembocar en una nova cançó amb nei i llaüt, "Flor estranya", dilatant la pista fins als dotze minuts amb el mateix orientalisme psicodèlic amb què **George Harrison** s'estirava com un xiclet a "Within you without you".

Moments únics

La immensa majoria de la música pop funciona a base de repeticions. Aquests dos discos no, són d'aquells que estan farcits de moments únics. Quan el piano s'afegeix a la veu de **Dénia** que canta "les boques blanques somriuen..." i les cordes s'afegeixen més tard amb una frase de fandango, l'efecte és màgic. I el mateix efecte, però amb tècnica inversa -és a dir, traient instruments-, es produeix al final de "Benvinguda siga l'estança", on **Dénia**, **Piera** i **Ibn Khafaja** caminen de l'infern al paradís com si fossin el Dant.

Continuaríem escrivint fascinats per aquests dos àlbums, però ens toca acabar i resumir. La majoria dels discos es van esgotant, gastant-se una mica amb cada nova escolta. Però n'hi ha uns pocs que van creixent, que per més que els observis no et deixen de sorprendre. Aquests discos són els que són realment obres d'art, perquè s'expliquen en ells mateixos. Amb el *Sgt. Pepper's* ja ho sabem del cert. I amb *El Paradís*, el temps ho dirà.